

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Landes Judit ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Sarnyai Sándor ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen élettársi vagyonszétválás megosztása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 7. napján meghozott 17.P.21.888/2007/62. számú ítélete ellen a felperes részéről 64. sorszám és Pf. 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperes és az alperesek jogelődje R.T., 1993 januárjától 2006. június 21. napjáig élettársi kapcsolatban éltek.

Egyéb rendelkezéseit hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A felperes és az I-II. rendű alperes együttes költségét 187.500-187.500 (Száznyolcvanhétezer-öttszáz - Száznyolcvanhétezer-öttszáz) forintban állapítja meg. A le nem rótt fellebbezési illeték 653.800 (Hatszázötvenháromezer-nyolcszáz) forint.

A közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperesek édesapja, R.T. (továbbiakban: örökhagyó) 2006. június 21-én elhunyt. A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a **b.-i F. utca 5. szám** alatti 32 m² nagyságú lakásingatlan, a Honda Civic típusú személygépkocsi, az ingatlanban lévő televízió, hűtőszekrény, mikrohullámú sütő, mosógép, függönyök és textíliák 1/2 részének tulajdonjoga élettársi közös vagyon jogcímén megilleti. Kérte az ingatlan közös tulajdonának megszüntetését, az ingóvagyon megosztását és 2008 augusztusától 2010. március végéig 3.360.000 forint gépkocsi használati

díjat is követelt az alperesektől. Keresetének ténybeli alapjaként előadta, hogy néhai R.T.-vel 1993 januárjától az alperesek jogelődjének haláláig élettársi kapcsolatban éltek.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy az örökhagyó és a felperes 1993 januárjától közös lakásban, közös háztartásban éltek, de gazdasági együttműködés, közös gazdálkodás közöttük nem volt, a mindennapi élet szükséges kiadásait viselték közösen, szigorú elszámolás alapján egyenlő mértékben. Viszontkeresettel kérték a felperes kötelezését az örökhagyó halálától kezdődően az ingatlan birtokbaadásáig lakáshasználati díj, és a személygépkocsi vonatkozásában 2008 júliusáig, a gépkocsi birtokbavételéig használati díj megfizetésére.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és a felperest az egyetemlegesen jogosult alperesek javára 5.011.800 forint tőke, továbbá 586.400 forint perköltség az állam javára 353.100 forint illeték megfizetésére kötelezte.

A megállapított tényállás szerint 1993 januárjában a felperes az örökhagyó **b.-i D.** utca 9. szám alatti bérlakásába költözött, oda 1997-ben bejelentkezett. E lakás tekintetében az alperesek jogelődjének bérleti joga cserelakás felajánlásával megszűnt, majd az elfogadott **F.** utca 5. számú bérlakásba az önkormányzat által elvégzett felújítást követően a felperessel beköltözött. Az örökhagyó 1999 novemberében a lakást 1.664.000 forint egyösszegű vételár kifizetésével megvásárolta. 2003. évben megvette a Honda Civic típusú személygépkocsit, a 3.575.000 forint vételárból 600.000 forintot készpénzben egyenlített ki, a további 2.975.000 forint vételárat a Budapest Banknál vezetett bankszámlájáról átutalással teljesített. Az örökhagyó a **F.** utcai ingatlant a korábbi lakásban elhelyezett bútoraival rendezte be, az eltelt évek alatt televíziót, hűtőszekrényt, mikrohullámú sütőt, mosógépet és különböző függönyöket, textíliákat vásárolt.

Az összeköltözés időpontjában a felperes és az örökhagyó megállapodtak abban, hogy vásárlásaik, költségeik fele részét egymásnak kölcsönösen kiegyenlítik, vagy pedig utólag ennek megfelelően elszámolnak egymással. Önálló bankszámlával rendelkeztek, egymás számláihoz meghatalmazásuk nem volt, közös megtakarításuk nem keletkezett. Több alkalommal közösen nyaraltak, és közös baráti társasággal szórakoztak. A felperes 2000. évben kizárólagos tulajdonként megvásárolta a **b.-i H.** utca 6. szám alatti lakásingatlant.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 685/A. §-ára, az 578/G. § (1) bekezdésére és az élettársi kapcsolat fogalmi elemeire vonatkozó ítélkezési gyakorlatra utalással kifejtette, hogy a közös háztartásban élők vagyoni viszonyaira vonatkozó szabályok csak akkor alkalmazhatók, ha a felek legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen. Az élettársak a Ptk. 200. § (1) bekezdése szerinti szerződési szabadsággal élve a vagyoni viszonyaikat a Ptk. szabályaitól eltérően rendezhetik. Az ilyen megállapodás érvényes létrejöttéhez a Ptk. 205. § (1) bekezdése és a 216. § (1)

bekezdése szerint a felek szóban, ráutaló magatartással kifejezésre jutott kölcsönös és egybehangzó nyilatkozata is elegendő.

A felperes és az örökhagyó szóban, kölcsönös elszámolásban állapodtak meg, jövedelmüket külön bankszámlán kezelték, az örökhagyó saját jövedelméből vásárolta meg az önkormányzati bérlakását, a perbeli gépkocsit, továbbá a lakásának felszerelési tárgyait. Az örökhagyó és a felperes között közös gazdasági közösség, közös tulajdonszerzésre nem jött létre. A felperes csak állította, de nem bizonyította, hogy az ingatlan és a gépkocsi vételárának fele részét az örökhagyónak átadta. A személygépkocsi vételárának túlnyomó részét az örökhagyó saját bankszámlájáról átutalással teljesítette. A bankszámla alvagyoni jellege tekintetében a felperes eltérő nyilatkozatokat tett, személyes meghallgatása során a felperes maga állította, hogy közös bankszámlájuk nem volt, jövedelmük külön-külön bankszámlára került átutalásra.

Az örökhagyóval baráti kapcsolatban álló **Ú.D.** és **O.G.** a gazdálkodásra értékelhető vallomást nem tettek, dr. **H.Gy.** vallomásából az örökhagyói akaratra egyértelmű következtetés nem vonható. Az 1997. március 17-ei hatósági bizonyítványt az önkormányzat a felperes állandó bejelentkezése céljából adta ki, a hatóság a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat fennállását nem vizsgálta. A felperes és az örökhagyó megállapodását, szigorú elszámolást alátámasztja a felperes fia, **O.N.-né** és dr. **N.T.L.-né** tanúvallomása. A bizonyítékok együttes mérlegelésével az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felperes és az örökhagyó az együttélés ideje alatt megszerzett jövedelmeikkel maguk gazdálkodtak, azokat esetenként a mindennapi együttélés költségeire, illetve közösen meghatározott célokra - nyaralás, közös baráti programok- használták fel. Az élettársi kapcsolat megállapításához szükséges közös gazdasági közösség együttműködés azonban közöttük nem volt. A felperes nem bizonyította azt sem, hogy együttélésük alatt legalább hallgatólagosan egyetértettek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közössé váljon.

A felperes tulajdonszerzése hiányában az alperesek használati díjigénye alapos, az elsőfokú bíróság annak mértékét a felek által elfogadott szakvélemény alapján állapította meg. Az örökhagyó halálától az elsőfokú ítélet meghozataláig lejárt ingatlanhasználati díj 2.167.000 forint, a 2008 augusztusáig lejárt gépkocsi használati díj 2.884.800 forint.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását a keresetével egyezően, a viszontkereset elutasításával kérte. Érvei szerint

- az elsőfokú bíróság nem értékelte az örökhagyó nyilatkozatát és magatartását. Az 1997. március 17-én kiállított hatósági bizonyítvány alapjaként az örökhagyó a közös háztartásban élést, az élettársi kapcsolatot külön nyilatkozatában deklarálta. A nyilatkozat ehhez képest nem értékelhető akként, hogy annak megtételére az örökhagyót a felperes bejelentkezése motiválta.

- a **F.** utcai ingatlan a jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel került az örökhagyó tulajdonaként megvásárlásra. Tanúvallomások igazolták, hogy az élettársak az ingatlant közös tulajdonnak tekintették, és harmadik személyek felé is

kinyilvánították, hogy ez a közös otthonuk. A lakásba közösen vásároltak ingóságokat, és közösen szerezték a gépkocsit is. Jövedelmük, később nyugdíjuk külön bankszámlára érkezett, ez azonban a közös gazdálkodás megállapítása szempontjából nem releváns.

- a gazdasági elkülönülést nem igazolja, hogy az örökhagyóval történt megbeszélés alapján, az élettársa nevében kezelt bankszámláról vette le az orvosoknak, illetve a nővéreknek átadott hálapénzt. A közös háztartás, a mindennapi életvitel költségeit, a szórakozással kapcsolatos kiadásokat közösen viselték. Közösen döntöttek a lakás, a gépkocsi és egyéb ingóságok megvásárlásáról is. Érdektelen tanúvallomások igazolták, hogy az örökhagyó közösnek tekintette a megvásárolt ingatlant, gépkocsit. A lakást közösen szépítették egy-egy újabb vagyontárgy megvásárlásával.

- a felperes nevére történt ingatlanvásárlását az indokolta, hogy gyerekei lakhatását biztosítsa. A vételárat saját vagyonából, szülei és fia juttatásából egyenlítette ki. Az örökhagyó ugyanígy gondoskodott az alperesek lakhatásáról, a korábbi házastársi közös lakást volt házastársa és gyermekei részére biztosította.

- az alperesek jogelődjével az azonos teherviselésben állapodtak meg, és minden vagyontárgyat közösnek tekintettek. A közös gazdálkodás úgy valósult meg, hogy minden egyes vásárlást egymásnak kölcsönösen kiegyenlítettek, ha valamely vásárlásnál csak egyikük vett részt, akkor a felperes illetve az örökhagyó egy másik vásárlás költségeit fedezte. A felperes mindkét bankszámlán kezelt megtakarítást közösnek tekintette, miután a megtakarítások mértéke megközelítően azonos volt, ezért nem terjesztett elő igényt a bankszámlán kezelt megtakarítások tekintetében az alperesekkel szemben. Az örökhagyó barátai egyértelműen igazolták, hogy volt élettársa az érzelmi és a gazdasági közösséget külső, harmadik személyek felé egyértelműen felvállalta, egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy közösen vásárolták a lakást, a gépkocsit, az ingóságokat, közösen szereztek élményeket, utaztak, és különböző programokon együtt vettek részt.

- Dr. H.Gy. ügyvéd tanúvallomása igazolta, hogy az örökhagyó ügyvédi megbízást adott olyan szerződés elkészítésére, mely szerint az ingatlan 1/2 részét a felperes javára kívánja biztosítani, élettársi közös vagyon jogcímén. Életében rendezni kívánta az ingatlan jogi helyzetét, a szerződés megkötését az örökhagyó betegsége, kórházi kezelése és halála hiúsította meg.

- az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az örökhagyóval szóban az élettársi közös vagyon keletkezésének kizárására vonatkozó megállapodás jött létre. A hagyatéki eljárás alatt az alperesek az élettársi közös szerzést elismerték, a felek között kizárólag a közös vagyon mértéke és megoszlásának módja tekintetében volt vita. Az örökhagyóval egyetértettek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyonuk közös legyen. Ezt a néhai deklarálta saját barátai, jogi képviselője és az alperesek előtt. Jövedelmeikkel közösen rendelkeztek, vásárlásaikat közösen döntötték el, a felperes a gépkocsi kiválasztásában is közreműködött. A fellebbezési eljárásban a felperes több egyedi ügyben hozott határozatra, a jogirodalomban kifejtett álláspontra hivatkozással, továbbá a fellebbezéshez csatolt, rokonoktól és barátoktól származó írásbeli nyilatkozatokra utalással nyomatékosan hivatkozott arra, hogy a lakásingatlan, a személygépkocsi és az egyéb ingóságok megszerzése közös akarat

elhatározással, közös döntés alapján történt. Közös céljuk volt, hogy idős korukra egy családi házat vásároljanak. A felperes az elsőfokú ítélet meghozatala után szerzett tudomást arról, hogy az örökhagyó a kórházban halálát közvetlenül megelőzően saját tulajdoni illetősége tekintetében halála esetére szóló rendelkezést kívánt tenni annak érdekében, hogy a felperes biztonságban élhessen a közösen megszerzett ingatlanban.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Érvelésük szerint a BH2005. 432. szám alatt közzétett eseti határozatban kifejtett iránymutatásra tekintettel az élettársi kapcsolat fennállása nem zárja ki a felek külön, vagy eltérő arányú tulajdonszerzését. A bérleti jog, mint vagyoni értékű jog értékét a felek belső jogviszonyában az örökhagyót megillető értéknek kell figyelembe venni. A felperest legfeljebb elszámolási igény illetné, amely azonban már elévült. Bizonyított, hogy az örökhagyó a személygépkocsi csaknem teljes vételárát saját bankszámlán kezelt megtakarításából egyenlítette ki.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a megállapításra, hogy a felperes és az örökhagyó kapcsolata nem felelt meg a Ptk. 685/A. §-ában meghatározott élettársi kapcsolat fogalmi elemeinek, mert tevékenységükből, együttműködési szándékukból, a gazdálkodásuk módjából az azokkal való rendelkezésből az következtethető, hogy kapcsolatuk alatt kötött megállapodással a vagyonszaporulatra vonatkozó közös tulajdonszerzést kizárták.

A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint az élettársak közös háztartásban, érzelmi,- gazdasági közösségben élő személyek. Az ítélkezési gyakorlat a törvényben meghatározott fogalmi elemeket értelmezte, és a kapcsolat jellegének megítélésénél egyéb körülményeket is értékel, így jelentősége lehet harmadik személyek irányában az összetartozás mikénti megjelenésének, a házasságon kívüli partnerkapcsolat tartós jellegének. A gazdasági közösség körében a felek közös célok érdekében való együttműködésének, a jövedelem közös célra történő felhasználásának, tehát annak tulajdonít jelentőséget, hogy a felek szándéka közös közreműködéssel közös vagyon megszerzésére irányuljon és ennek érdekében egymást támogatva, együttesen járjanak el. A gazdasági közösség csak akkor állapítható meg, ha a felek nem csupán az együttélés mindennapi kiadásai tekintetében működnek együtt, hanem gazdasági tevékenységüket meghatározó célkitűzéseik közösek, ennek eléréséhez pedig teljes körű együttműködést tanúsítanak, a jövedelmeket közös céljaik érdekében együttesen használják fel. Annak van tehát döntő jelentősége, hogy a jövedelem felhasználása közös célok érdekében közös döntéshozatal alapján történjen. A gazdasági közösség fennállása szempontjából a pénzkezelés módja közömbös.

Az élettársi közösség alatt szerzett vagyon megosztása annak eldöntése után kérhető, hogy a felek közötti viszony elérte-e az élettársi kapcsolat szintjét. A Ptk. 578/G. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés, mely szerint az élettársak

együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont, a felek részére tulajdoni igényt biztosít. Az életközösség alatt keletkezett vagyonszaporulat a felek közös tulajdonába kerül, az élettársak önálló tulajdonszerzési jogcíme alapján. Az élettárs tulajdoni igénye - szemben a kötelmi követeléssel - a Ptk. 115. § (1) bekezdése szerint nem évül el. Az élettársi jogviszony alapján a közös gazdálkodás során megszerzett vagyontárgyakra vonatkozóan az élettársakat nem kötelmi jellegű elszámolási igény, hanem a hallgatólagos akarat-megegyezésükön alapuló dologi jogi igény illeti meg. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.364/2000.)

Az élettársi jogviszonyban közös vagyont az együttélés ténye önmagában nem keletkeztet, ehhez a közös szerzésre irányuló szándékra is szükség van. Közös vagyonnak csak az a vagyon minősül, amelyet a felek az élettársi jogviszony tartalma alatt együttesen vagy külön-külön, de a közös tulajdonszerzés - legalább hallgatólagos - célzatával szereztek meg. Az ítélezési gyakorlat az élettársi vagyoni jogi igények elbírálásánál alkalmazza a Csjt. szerinti különvagyon fogalmát, de azt nem korlátozza a házastársak Csjt. 28. § (1) bekezdése szerinti körére. Az élettárs kizárólagos tulajdonának - a Csjt. analóg szóhasználatával külön vagyonnak - minősül az a vagyon is, amelynek megszerzése elkülönítetten kezelt olyan jövedelmek vagy egyéb pénzeszközök felhasználásával történt, amelyek tekintetében a felek szándéka felismerhetően nem terjedt ki arra, hogy azt a közös vagyon részévé tegyék.

Az élettársi vagyoni viszonyok rendezésére irányadó Ptk. rendelkezés csak az élettársak megállapodásának hiányában érvényesül. Az élettársak tehát az élettársi vagyonszaporulat szabályától formátlan megállapodással, írásban, szóban, ráutaló megállapodással eltérhetnek, vagyoni viszonyaikat eltérően rendezhetik. Amennyiben a felek a Ptk.-ban foglaltaktól eltérő megállapodással a kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulat tekintetében a közös tulajdonszerzést kizárták, akkor közöttük gazdasági közösség hiányában az élettársi kapcsolat sem jött létre.

Az ügyben kétségtelen, hogy a felperes és az alperesek jogelődje 1993. év januárjától előbb az örökhagyó D. utcai bérházában, majd a F. utcai ingatlanban közös háztartásban, érzelmi kapcsolatban éltek az örökhagyó haláláig. A szóban kötött megállapodás alapján a mindennapi életvitellel, a szabadidő közös eltöltésével kapcsolatban felmerült költségeket az önálló bankszámlán, külön kezelt jövedelmükből azonos arányban viselték. A pénzkezelés módjából, a fenti megállapodásból, a perben feltárt adatokból azonban megalapozottan nem vonható le olyan következtetés; a felperes és az örökhagyó a külön kezelt jövedelmeiket saját céljaikra fordították, mindkettőjük szándéka az volt, hogy a külön-külön szerzett vagyontárgyak felett kizárólagos tulajdonjogot szerezzenek, a vagyontárgyakat kölcsönösen egymás kizárólagos tulajdonába utalták, az ezzel összefüggő tulajdoni igényük érvényesítéséről kölcsönösen lemondtak, szándékuk még hallgatólagosan sem irányult arra, hogy az együttélés alatt keletkezett vagyonszaporulat közös tulajdonukba kerüljön.

A peradatokból megállapítható, hogy a felperes és az örökhagyó 13 éven át éltek közös háztartásban, érzelmi közösségben, harmadik személyek előtt is vállalva összetartozásukat. Gazdasági döntéseiket - a közös lakhatásukat biztosító F. utcai bérlakás kiválasztása, az önkormányzattól történő megvétele, a közös életvitelt szolgáló lakásberendezési, felszerelési tárgyak, a gépkocsi vásárlása - közösen hozták. A felperes és az örökhagyó együttélését az 1997. január 29. napján kelt nyilatkozatában maga az örökhagyó minősítette 1993. január 11. napjától fennálló élettársi kapcsolatnak (50. sorsz. beadvány). Az élettársi kapcsolat fennállását, a lakásingatlan tekintetében a felperes és az örökhagyó közös vagyonszerzésre irányuló szándékegységét dr. **H.Gy.** ügyvéd tanúvallomása (51. sorsz. jkv.) kétséget kizáróan igazolta. Bizonyított, hogy az örökhagyó 2006. április 27-én a lakásingatlan tekintetében élettársa, a felperes $\frac{1}{2}$ arányú, élettársi vagyonszerzés jogcímén alapuló tulajdonszerzésének elismerésére és ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére vonatkozó okirat elkészítésére ügyvédi megbízást adott. Az élettársak közös tulajdonszerzésére vonatkozó megállapodást, a felperes tulajdonszerzésének ügyvéd által készített okiratban történő elismerésére irányuló örökhagyói szándék fennállását az örökhagyó gyermekkori barátja, **O.G.** tanúvallomása (19. sorsz. jkv.) tovább erősíti. A fenti két tanúvallomásból alappal következtethető, hogy a felperes tulajdonszerzésének okiratba foglalását az örökhagyó kórházi kezelése, majd rövidesen bekövetkező halála hiúsította meg.

A felperes és az örökhagyó közötti gazdasági közösség fennállását, a közös célok érdekében történő együttműködést az ingóságok tekintetében a per kezdeti szakaszában - a 2007. május 31. napján előterjesztett viszontkeresetben - az alperesek elismerése is alátámasztotta. Az örökhagyó másik gyermekkori barátja, **Ú.D.** vallomása (19. sorsz. jkv.) pedig azt is igazolja, hogy a felperesnek és az örökhagyónak további közös gazdasági célja is volt, B-re költözéssel a közös lakhatást biztosító kertes ingatlant kívántak vásárolni. A fenti bizonyítékok megdöntésére az alperesekkel rokoni kapcsolatban álló **O.N.-né** (22. sorsz. jkv.) és az örökhagyóval baráti viszonyban állt dr. **N.T.L.-né** tanúvallomása (26. sorsz. jkv.) nem alkalmas.

A Fővárosi Ítéltábla a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével megállapította, hogy a felperes és az alperesek jogelődje 1993 januárjától 2006. június 21. napjáig a Ptk. 658/A. §-a szerinti élettársi kapcsolatban éltek. Az élettársi jogviszony fennállásáról, annak időbeli terjedelméről a másodfokú eljárásban a Pp. 253. § (2) bekezdésének utolsó fordulata alapján hozott, a Pp. 213. § (3) bekezdése szerinti közbenső ítélettel döntött. Az élettársi vagyonszerzés megosztása, a vagyoni igények rendezése tekintetében pedig az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését Pp. 252. § (2) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felek által előterjesztett és szükséges bizonyítás lefolytatása után, a vagyonszerzés átfogó megszüntetése kapcsán dönthető el a volt élettársakat megillető követelés.

Az ítélőtábla a felperes és az alperesek fellebbezési költségét - az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított fellebbezési illeték, továbbá a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése szerint meghatározott ügyvédi munkadíj - a Pp. 252. § (4) bekezdése értelmében csak megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróságnak kell az ügyet befejező határozatában döntenie.

Budapest, 2011. január 25.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: